

„Безсиліе страшна бѣда,
 „Призна юнакъ, лѣтко падна;
 „Сичко бѣше вече всуе: —
 „Въ звѣрски ржцѣ той ще плуе—
 „Тогасъ всички тѣ рипнахъ,
 „Кликъ ястребеяъ нададохъ. . . .“

 „—Доста брате приказва,
 „Жялни дѣла расказва:
 „Нск' промѣнимъ разговора,
 „Да говоримъ като хора.—“
 Сетнѣ азъ го побутнахъ,
 Думити му прикжснахъ:
 Вѣсело го раздумахъ,
 Отъ жялоба извлякахъ.
 „— А бе, брате, що е това?—
 „Какво значи тая мжгла?“
 Поче да ся растрыва,
 Плахо да мя распытва;
 И едвамъ това изговори,
 Стана горѣ, зѣ да ходи:
 Азъ тогасъ ся усѣтихъ,
 Гжстѣй пепель и азъ угадихъ.
 „— Нѣма нищо, то е пепель,“—
 Лицето ми бѣше испрашилъ
 „— Пилѣжъ го наоколо,“—
 Калпака си азъ отърсихъ,—
 „— Нашя дружба тамо доло.“
 За ржкж го уловихъ,
 Това нему изрѣкохъ;
 На странка го повѣдохъ.—